

VITOMIRKA TREBOVAC

szeptemberi hétfő

Fülep Virág fordításai

ma meghalt belmondo
nem is kell semmit mondanom
máris vers
szeptember van
ez a kedvenc hónapom
második tavasz
a nyár meghosszabbítása
és a tél hírnöke
hideg reggelek és esték
meghalt belmondo
minden szeptemberben van
a szeptember elseje is
a legszebb színek is
a leglágyabb napfény is
az első pasim születésnapja
amire emlékszem bár nem fontos
egy kis nyári könnyedség
és az ősz melankóliája
egyszer volt
az utolsó kifulladásig
ezért írok belmondóról
abban a filmben
többé nincs senki.

a mieink

a mieink
gondtalanul sütik a kenyeret
a skandináv konyhájukban
amíg a gyerekek gitárórán vannak
a gyerekeknek
kerek balkáni arcuk van
mély fekete szemük
a mieink
később unalmukban
síelnek a fűvön
óriási ország sehol egy ember
mondják
a mieink
mindenüket de tényleg mindenüket elvesztették
itt még az életszínvonal sem segít
jobb ha hallgatnak róla
néha kenyeret sütnek
a kedves szomszédoknak
akik semmit sem tudnak
semmit az egészről.

gyávák

olvadnak a városok
eszem a fagyaltot
napközben emberekkel találkozom
folyton panaszkodnak
főleg az időjárásra
beleegyezően bólogatok
hát aztán úgylis meghalunk
télen vagy nyáron
biztos depressziósan hangzom
de mégis elégedett vagyok az élettel
amikor lemegyek a piacra
ott van milica
paprikát árul
és kiabál a világgal
régebben mesélte
hogyan menekült gyalogszerrel
átgyalogolt egész bosznián
és amint megjött
dolgozni kezdett
mert az embernek dolgozni kell
az ücsörgés hiábavaló
ma örülök hogy megtaláltam
ő sosem rinyál
mégis átélt
szörnyűbb dolgokat is
egy forró nyári napnál.

két bárány

szóval
nem akarok
sem szép lenni sem nő lenni
ez engem nem érdekel
nem akarok tudni mindent
és foglalkozni a világgal
ami már a pokol tüzében lánghol
pedig semmi nem égeti
szóval
nem akarok idegroncs lenni
a képernyő bámulásától
mondom
ez engem nem érdekel
kiülök a papával az udvarra
lepnek bennünket a legyek
és ő mesél
kirángatott két bárányt
az anyjuk meghalt
belépett az éjszakába de már nem jött ki
most cumiztatja őket
két bárány
ezt meséli majd
hát itt fogok ülni
ezek azok a szavak amelyeket hallani akarok
de amelyeket már senki nem mond.